

Den sköraste tiden

Virginie Grimaldi

Den sköraste tiden

Översättning Cecilia Franklin

Bokförlaget Forum

Bokförlaget
Forum

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
info@forum.se
www.forum.se

Originalalets titel: Les heures fragiles

Copyright © Virginie Grimaldi

Éditions Flammarion, Paris, 2025

Översättning: Cecilia Franklin

Omslag: Michael Ceken

Omslagsfoto: Usplash/Anastasia Vityukova

Författarfoto: Arnold S.

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

ISBN 978-91-37-16600-1

Första tryckningen

Kära läsare,

Det gläder mig att få anförtro er Diane och Lou. Jag hoppas att ni kommer att få en fin stund i deras sällskap.

Vänliga hälsningar
Virginie Grimaldi

Till mina söner

I

Diane

Hon kontrollerade att jag fortfarande andades. Varenda kväll. Hon gick inte och lade sig förrän hon var säker på sin sak. Hon sög på tummen så att den blev fuktig och höll sedan upp den framför min näsa, ungefär som när sjömän kollar vindriktningen. Hon torkade mina tårar innan de ens hade börjat rinna. Hon kastade sig fram med oro i blicken om jag trillade. Hon skar upp mina korvar i småbitar och slutade köpa jordnötter. Hon lät mig inte åka på koloni på skolloven. Men hon tillät mig att cykla till min kompis Lulu på villkor att jag hade på mig hjälm, armbågs- och knäskydd, och att jag ringde när jag kom fram. Hon tog tempen på mig när jag blev röd om kinderna eller kall om händerna. Sa ”jag älskar dig” först efter att hon hade sagt ”god natt”. De tre orden måste vara de sista för dagen. Om jag steg upp igen sa hon de tre sista orden en gång till för säkerhets skull. Hon lade en otandad kniv vid min tallrik. Låste in vassa knivar, saxar, mediciner och rengöringsmedel. Hon skrev mitt namn och vår adress på min hand innan vi gick till marknaden. Hon pekade alltid ut en plats där vi kunde mötas om jag

skulle villa bort mig. Hon hade alltid med sig en väska med en massa mediciner. Hon gick igenom olycksstatistiken för skolbussar och rådde mig att sitta i mitten, helst på sätet närmast gången. På vintern försåg hon mig med rånarluva och tjocka vantar. På sommaren smetade hon in mig med vit solkräm. Hon slog dövörat till när jag bönade och bad om att få en moped. Hon hämtade mig när jag hade varit på nattklubb. Hon kunde ändå inte somna innan jag kommit hem. Hon sa akta dig. Akta dig så att du inte trillar. Akta dig, spring inte. Akta dig så att du inte gör dig illa. Se upp när du går över gatan. Akta dig för att prata med främmande människor. Lämna aldrig ditt glas obevakat. Akta dig för frasmakare. Se upp i trappor. Akta dig för socker. Akta dig så att du inte blir sjuk.

Jag lovade mig själv att aldrig bli som hon.

Och sedan blev jag i min tur mor.

2

Lou

Damen i receptionen ser ut som om hon skulle vilja ge mig underkänt i alla ämnen. Till och med när hon beskriver vägen till avdelningen låter det som om hon skäller på mig. Jag vet inte om det beror på att hon har en genomträngande blick, typ som en förhørsledare, eller på att hon slungar ut orden som om de vore kaststjärnor, men jag får nästan lust att be om ursäkt för att jag sa hej när jag kom. Hon måste vara född under halloween. Och då är det ändå jobbigt bara att vara på det här stället ... Det var nära att jag vände och gick ut till bussen igen.

Jag följer de blåa pilarna på golvet och sätter mig i väntrum B. Det sitter redan en tjej i min ålder där. Hon höjer blicken och tittar sedan snabbt ner på sin mobil igen. Hon skulle nog hellre ha varit ensam. Precis som jag.

Det är likadant när jag möter nån på toaletten i skolan. Fast man är där i samma ärende.

Det är första gången jag går till en gynekolog. Mamma har alltid sagt att hon kan boka åt mig om jag skulle behöva det, men att jag inte var tvungen. Det är första gången jag döljer nåt för henne.

En dam ropar upp mitt namn. På namnbrickan på hennes rock står det ”Doktor Amina Hassan”.

”Har du varit här på familjeplaneringen förut?”

Jag skakar på huvudet.

”Hur gammal är du?”

”Sexton.”

Hon ser trevligare ut än receptionisten. Hon har en massa armband som klirrar när hon rör sig. Hon frågar varför jag har kommit.

”Jag skulle vilja ha p-piller.”

”Har du förhållanden?”

”Förhållanden?”

”Ja, sexuella förhållanden.”

”Jaha. Ja.”

Hon förstår mitt svar fast jag själv inte hör det lämna min mun.

”Har du haft det länge?”

”I två månader och en vecka.”

”Är det din första pojkvän?”

”Jag hade en innan också, men det var inte samma sak. Vi bara kysstes. Jag var inte kär i honom.”

Det är första gången jag känner så här. Jag tänker på honom hela tiden. Jämt. När vi har historia skriver jag hans namn gång på gång hela lektionen. Hugo. Hugo. Hugo. Hugo. Flera sidor fyller jag med hans namn. Vi bor i samma hus, men inte i samma trappuppgång. Han måste ringa på porttelefonen när han ska till mig på onsdagseftermiddagarna, enda gången jag är ensam hemma. Mamma och Seb jobbar och Tom är på fritidsgården. Vi måste smyga för han är tjuogett.

Jag var tvungen att lägga band på mig första gången han pratade med mig.

Det var den 23 mars, en torsdagskväll. Jag var ute och gick med Arya på parkeringen. Jag visste att han var hemma, att han hade kommit för några dagar sedan. Han bor alltid hos sina föräldrar i flera veckor när han är tillbaka från sina uppdrag. Han är militär. Det var Thierry, grannen ovanför, som berättade det. När jag såg hans bil komma på gatan började hjärtat slå snabbare. Jag skickade ett sms till Melha.

Han är här nu.

Gör som vi har sagt!

Jag väntade tills han hade klivit ur bilen innan jag ramlade. Det var inte svårt, jag var redan helt knäsvag. Arya kastade sig över mig och slickade mig i ansiktet. Mamma ropade ut genom fönstret:

”Hur gick det, Lou?”

Han tittade på mamma och sedan på mig. Hon fortsatte skämma ut mig:

”Har du gjort dig illa? Kan du röra dig?”

Han gick fram till mig, tog min hand och hjälpte mig upp. Jag blev helt darrig.

”Slog du dig?”

”Nej, det är okej... Tack.”

”Det är lugnt.”

Han släppte min hand och gick mot sin port. Mamma dök upp framför mig.

”Är allt okej, Lou? Vad var det som hände?”

Jag bara log. Jag tvättade inte högerhanden på en hel vecka.

Gynekologen berättar vilka olika skydd som finns. Hon understryker att kondomer, till skillnad från p-piller, även skyddar mot könssjukdomar. Det visste jag redan. Det har mamma förklarat tusen gånger. Med teckningar, pedagogiska videor

och skisser. Hugo testar sig regelbundet, så det är ingen fara. Det har han lovat. Han gillar inte kondomer. Han säger att om jag verkligen älskar honom skulle bästa sättet att visa det vara att jag använder p-piller. Och jag älskar honom mer än verkligen.

3

Diane

Det här bordet var det första vi köpte tillsammans. Vi hade gått runt bland hyllorna i affären hand i hand ett tag innan vi valde det, det var inte det stadigaste eller snyggaste bordet, men det hade en fördel: vi kunde få det levererat på flytt dagen. Det var inte bara ett bord, det var vår nystart, och under dess fyra ben i furu låg slagfältet där vi kämpat när vi skilde oss från våra respektive. Jag grät glädjetårar över utdragsskivan.

Det är vid det bordet jag sitter en dag med molnfri himmel, när han krossar mitt hjärta.

”Jag vet inte längre vad jag vill, Diane.”

Han satte ner sin kopp, torkade sig om munnen och såg på väggen bakom mig, tillräckligt nära mitt ansikte för att kunna se min reaktion men utan att möta min blick. Lou sov fortfarande, Tom var i badrummet och himlen föll ner och krossades mot utdragsskivan.

”Vad menar du?”

”Jag behöver en paus.”

”Beror det på i går kväll?”

”Vadå i går kväll?”

”När vi tjafsade om Lou? Jag borde inte ta mig ton inför barnen, jag vet det, men ibland kan jag inte låta bli. Du är så hård mot henne.”

Han slår händerna för pannan. Min blick fastnar på vigselringen.

”Det handlar inte om det, Diane. Det är bara det att jag funderar över en hel del just nu. Jag vet inte om det är det här jag vill, egentligen.”

Han slår ut med ena armen när han säger det där sista.

Det här. Köket som vi målat salviagrönt? De fyra muggarna med våra namn på hyllan? Lägenheten på tredje våningen, sextiosju kvadratmeter med utsikt över en parkering? Den ljusbeige soffan? Den gemensamma datorn som står i ett hörn av vardagsrummet? Gardinerna som skyddar mot nyfikna grannars insyn?

Det här. Det läckande soltaket på bilen? Lampan i badrummet som måste bytas ut? Tavlorna som har väntat på att bli upphängda i flera månader? Banken vi måste ringa eftersom vi har övertrasserat kontot? Soporna som måste bäras ut?

Det här. Vår sons teckningar som sitter på kylskåpsdörren? Dikterna som han stolt läste upp på fars dag? Shoppingutflykterna med min dotter? Filmerna vi tittar på tätt intill varandra under en filt framför teven? Toms svårtolkade imitationer? Lous färgglada teckningar? Våra sammanslingrade kroppar?

Det här. Vi?

Han reser sig.

”Jag säger inte att det är slut. Jag behöver bara fundera lite.”

”Har du träffat någon annan?”

”Lägg av.”

Det är inget svar, men jag frågar inte igen. Seb är inte den som smusslar, han delger en sina tankar innan han ens hunnit tänka dem. Hans ärlighet är ett av skälen till att jag blev förälskad i honom, efter att ha bott i tolv år med Lous pappa och hans lögner. Och ett av skälen till att jag inte har tagit mig i akt.

Efter hans avslöjande ser jag de senaste veckorna i ett helt annat ljus. Allt har ju funnits där mitt framför ögonen på mig. Suckarna och ilskan. Mobilen ständigt till hands. Tigan-det. Hans kropp ute på sängkanten. Hans snabba kyssar i min panna.

”Älskar du mig fortfarande?”

”Jag vet inte, Diane. Jag håller på att kvävas. Jag vet inte längre vem jag är. Jag vill inte vakna upp och ångra mig vid åttio.”

Lou kommer med sömntung blick innan han hunnit avsluta meningen. Hon tycks inte ha hört något. Hon pussar Seb på kinden när han lämnar köket och lägger sedan armen om mig. Jag lyckas pressa fram ett leende och ger henne en puss. Jag hör andra beskriva tonårstiden som ett fientligt territorium, en ogenomtränglig djungel. De pratar om tonåringars arrogans, oförskämdheter, otacksamhet. Jag har haft tur. Trots att min dotter är sexton är hon fortfarande kramgo och snäll. Det händer att hon opponerar sig, höjer rösten, men den forna bebisen med sin lilla kalufs på huvudet, hon som inte sov en hel natt förrän hon var tre, har blivit en ung självsäker kvinna, och jag är stolt över relationen vi har byggt upp.

Hon lägger en brödskiva i brödrosten.

”Mamma, kan du säga åt Tom att komma ut ur badrummet?”

Jag vet inte vad han sysslar med, men jag kommer för sent till skolan.”

”Jag är här”, ropar min son på väg in i köket.

Jag ser på Lou att hon försöker hålla sig för skratt.

”Har du gelé i håret?” frågar hon.

”Syns det mycket?” säger Tom besviket och lite oroligt.

”Jag vill att det ska se naturligt ut. Det funkade ju på alla andra.”

”Kom hit får jag se, jag kan fixa till det”, säger jag.

Jag sträcker ut handen för att rufsa till hans hår men det jag stöter på är kompakt och hårt.

”Aj! Jag bröt fingret!”

”På riktigt?” säger min son bekymrat.

Jag glömmer jämt att han inte förstår ironi. Hans syster har roligt åt det:

”Se upp när du pussar folk på kinden, du kan döda nån.”

Jag hör Seb skratta.

”Hör du Tom, kan du passa på och hänga upp tavlorna i hallen? Det är bara att slå huvudet på spiken!”

”Det där är inte roligt, pappa!”

Lou skrattar.

”För en gångs skull är han kul, din pappa.”

Den här vardagliga scenen framstår som något jag upplever för sista gången. Seb önskar oss en fin dag och ger mig ett ursäktande leende. Jag vilar armbågarna mot den förbannade utdragsskivan när jag med bitterhet ser honom avlägsna sig. Några dagar före vår tioårsdag överraskar han mig för första gången.

4

Diane

Tom är alltid den som lämnar skolbyggnaden först. Han rusar ut ur klassrummet, springer nerför den asfalterade gången och kastar sig i min famn. Jag har förhandlat med min chef och fått ett schema som gör det möjligt att uppleva den här stunden två dagar i veckan. I sjätte klass kommer det att vara över. I bästa fall kommer Tom att tillåta att jag pussar honom på kinden när vi befinner oss tillräckligt långt från skolan; i värsta fall kommer han att vilja ta bussen hem i stället för att bli hämtad. Jag passar på: jag får vara en del av mitt barns värld i tre år till.

”Har det gått bra i dag?”

”Nja. Mattéo retade mig för mitt hår.”

”Och utöver det, då? Har du gjort något kul?”

”Nej.”

Han minns bara det negativa. Han kanske har haft kul med sina kompisar, haft aktiviteter med en lärare som älskar det hon gör och en ganska okej lunch, men det han minns i slutet av dagen är en otrevlig anmärkning från en liten kamrat med

lika sjögräsliknande frisyrr som han själv. Det är ett av de arv jag hade önskat att han slapp.

Lou och Tom är så olika som syskon kan bli. Om Lous far hörde mig skulle han säga: "Halvbror och halvsysster." Men de där två älskar varandra helhjärtat, jag har aldrig sett dem halvera sina känslor. Jag tror förresten inte att det är förklaringen till deras olikheter.

Tom grät varenda morgon en hel termin i första klass, Lou grät när hon måste gå hem efter sin första dag i skolan. För honom tog det tid att få en enda kompis, hon har alltid haft många. Han är pratglad, hon en iakttagare. Han tål inte åtsittande kläder, mixad mat, ljudet av handtorkar, folksamlingar eller att sakna fasta rutiner, hon äter vad som helst, var som helst, när som helst. Han gråter när han ramlar, hon reser sig med ett skratt. Han slänger ifrån sig prylar han inte kan få att fungera, hon kan ägna timmar åt att plocka isär och sätta ihop saker igen.

Det sägs att vi lär oss att vara föräldrar i takt med att barnen växer. Jag tror inte att man lär sig någonting, jag tror att korten redan har delats ut när barnen föds. Att det som stämmer på det ena barnet inte gäller det andra. Man borde inte jämföra, men faktum är att Tom får Lous lättsamma och trygga karaktär att framträda tydligare. Han får mig att tänka på en späd fågelunge som behöver beskyddas och uppmuntras.

"Jag klappade till Paul", meddelar den späda fågelungen när han sätter sig i bilen.

"Jaha."

"Fröken sa att hon skulle prata med dig, men hon måste ha glömt det."

”Fast det har uppenbarligen inte du. Du vet att man inte får slåss, Tom. Varför gjorde du det?”

”Han trängde sig i matsalen.”

”Det är inget skäl att ta till våld.”

”Jag vet. Men jag kände för det.”

5

Lou

Seb knackar på badrumsdörren.

”Lou! Ta det lugnt med vattnet, du tömmer ju hela varmvattenberedaren!”

”Ja, ja, jag är snart klar.”

”Det har du sagt i tio minuter nu.”

Jag suckar. Han är snäll, men det är kossorna på ängen också.

Jag var fem år när mamma blev ihop med honom. Jag minns inte så mycket av det, bara att pappa sa att Seb hade snott hans fru och att jag inte fick kalla honom pappa. Jag lydde, fast min plastpappa behandlar mig mer som en dotter än min riktiga pappa. Okej, han kör gubbiga skämt och har på sig capribyxor, men jag gillar honom ändå.

Jag tvättar håret tre gånger för att bli av med klorklukten. Det borde vara förbjudet med bassänger i skolor. De stinker, det är halt på golvet runt omkring och det är superpinsamt att vara där. Jag sa till gympaläraren att jag har mens för att slippa, men hon trodde mig inte. Kanske för att vi var fem som försökte samma grej. En del bryr sig inte om andras

blickar i omklädningsrummet. De klär av sig in på bara skinn. Jag kräver att få klä av mig i fred i en hytt. Men det värsta är när man är klar i omklädningsrummet. När man måste gå till bassängen och inte kan skyla sig. Jag känner allas blickar. Jag hör skratten och viskningarna. Vissa bryr sig inte ens om att vara diskreta. ”Hon riskerar inte att sjunka i alla fall, hon har ju egna livbojar.” ”Dromedaren har en puckel, men Lou har två.” De tycker det är kul, de där idioterna. Om de ändå hade lika många IQ-poäng som finnar i fejan...

Jag var tio år när mina bröst blev viktigare än jag. Jag sov fortfarande med mina gosedjur och kammade mina Barbiedockor, ingenting hade förändrats utom andras syn på mig. Det var killarnas blickar som fastnade för långt ner, bilarna som tutade och de generade leendena som fick mig att förstå att ingen längre såg mig som en liten flicka. Det var hemskt. Som om jag inte var nåt mer än det. Två bröst. En kropp. Ett utseende som framkallade reaktioner som jag inte förstod ännu, men som fick mig att må dåligt. En gång, en julafton hos pappa, sa farbror Ludo högt inför alla: ”Hör du, Lou, dina brön jäser visst.” Den kvällen avundades jag kalkonen.

När jag började högstadiet var mina bröst större än madame Moindres, och det vill inte säga lite (alla kallade henne Melonerna). Jag försökte dölja dem innanför vida tröjor, men det funkar inte som osynlighetsmantel. Väldigt snabbt fick jag rykte om mig att vara hora. Första gången jag hörde det visste jag inte ens vad det betydde.

När jag var liten drömde jag om att bli stor. Jag provade mammas högklackade skor, såg avundsjukt på när hon sminkade sig, sprutade på mig hennes parfym och sneglade på hennes spetsbehå. Tiden gick för långsamt, jag hade bråttom att bli kvinna, det verkade så härligt. I dag skulle jag ge vad

som helst för att få vara barn igen. För att min värld skulle vara begränsad till mitt rum.

”Lou, kan du vara snäll och öppna?”

Det är mamma den här gången. Jag stänger av vattnet och kliver ur duschen med vattnet rinnande nerför ansiktet.

”En sekund, mamma!”

”Jag måste ta hand om tvätten.”

Jag torkar ögonen, hon får inte bli orolig. Det behöver hon inte. Jag lindar en handduk om mig och öppnar dörren.

”Är allt okej, lilla gumman?”

”Jadå, är det bra med dig?”

”Finns det något varmvatten kvar åt oss?”

”Jag tror det. I värsta fall är ju kallvatten bra för cirkulationen.”

Hon skrattar inte. Hon öppnar tvättmaskinen och börjar ta ut tvätten. Jag lutar huvudet mot hennes axel och trycker mig intill henne. Hon skriker först till eftersom jag är blöt, men sedan vänder hon sig om och ger mig en hård kram.